

1. Czy roszczenia odszkodowawcze osoby fizycznej przeciwko państwu będącemu stroną Konwencji jako ponoszącemu odpowiedzialność cywilną za działania lub zaniechania jego sił zbrojnych należą do zakresu stosowania Konwencji Brukselskiej *ratione materiae* określonego w jej art. 1, w przypadku gdy rzeczony działania lub zaniechania, które wystąpiły w okresie będącej skutkiem agresji pozwanej okupacji wojskowej państwa zamieszkania skarżących są w oczywisty sposób sprzeczne z prawem wojennym i mogą zostać również uznane za zbrodnie przeciwko ludzkości?
2. Czy powołanie się na immunitet przez pozwane państwo jest zgodne z reżimem Konwencji Brukselskiej, skoro w przypadku jego uznania prowadziłyby to do wyłączenia możliwości stosowania Konwencji, w szczególności w odniesieniu do działań i zaniechań sił zbrojnych pozwanej, które miały miejsce przed wejściem w życie Konwencji, a mianowicie w latach 1941-1944?

Skarga wniesiona w dniu 26 lipca 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie

(Sprawa C-299/05)

(2005/C 243/13)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 26 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Denisa Martina i Marie-José Jonczy, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie nieważności przepisów załącznika I pkt 2 do rozporządzenia (WE) nr 647/2005 z dnia 13 kwietnia 2005 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek oraz do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie oraz rozporządzenie Rady (EWG) nr 574/72 w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71⁽¹⁾ dotyczących rubryk W. Finlandia, pkt b), X. Szwecja, pkt c) i Y. Zjednoczone Królestwo, pkt d), e) i f);
2. obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji, przyjmując rozporządzenie nr 647/05, prawodawca uwzględnił kryteria wypracowane przez Trybunał Sprawiedliwości w zakresie koordynacji specjalnych świadczeń o charakterze nieskładkowym. Prawodawca nie wyciągnął jednak z tych kryteriów wszystkich konsekwencji, zawierając w wykazie świadczeń pod W. Finlandia, pkt b), pod X. Szwecja, pkt c) i pod Y. Zjednoczone Królestwo, pkt d), e) i f) świadczenia, które mogą znaleźć się w załączniku IIa, a które według Komisji nie spełniają kryteriów właściwych „specjalnym” świadczeniom w rozumieniu art. 4 ust. 2a tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 117 z 4.5.2005, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH

(Sprawa C-300/05)

(2005/C 243/14)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 27 lipca 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Bundesfinanzhof z dnia 17 maja 2005 r. w sprawie Hauptzollamt Hamburg-Jonas przeciwko ZVK Zuchtvieh-Kontor GmbH.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy czas załadunku i rozładunku należy do „czasu podróży” w rozumieniu punktu 48 ust. 4 lit. d) załącznika do dyrektywy 91/628/EWG⁽¹⁾ dotyczącej ochrony zwierząt podczas transportu (w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 95/29/EG⁽²⁾)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 340, str. 17

⁽²⁾ Dz.U. L 148, str. 52